

A romantic couple is shown in profile, about to kiss. The man on the left has dark, wavy hair and is wearing a dark green t-shirt. The woman on the right has long, wavy, light-colored hair and is wearing a grey and white patterned sweater. She has her hand on the man's cheek. The background is a soft-focus night scene with warm, golden bokeh lights.

JORDI SIERRA I FABRA

**PER UN GRAPAT
DE PETONS**

1
INICIS

Va obrir la porta del bar llançant l'últim sospir i sense saber si entrava al cel o a l'infern.

El lloc era com tants altres, i era ple tenint en compte l'hora. Una barra a la dreta, amb tot de gent aplegada al voltant dels vins i les tapes, i les taules a l'esquerra i al fons. Les parets estaven decorades amb motius rurals i fotografies antigues, molt antigues, de començaments del segle xx. El recinte tenia tradició, un segell molt personal, entre caduc i revellit.

No es va moure de la porta mentre la buscava.

Va passar per alt la barra. Impossible que fos allà. Primer les taules properes, després les més allunyades. Durant un moment va pensar que no s'hi havia presentat; que tot era una broma, o bé que a última hora no s'havia atrevit a arribar fins al final.

Llavors la va localitzar.

Estava asseguda a la taula més allunyada, al fons, al racó de l'esquerra. S'hi jugava alguna cosa que era allà des de feia molta estona, des d'abans que s'omplís el local en acabar l'horari d'oficina, precisament per adaptar-se a aquell lloc protegit i discret.

Entre les rialles i, a vegades, els crits dels més exaltats, entre el fum dels qui encara no coneixien el respecte als no fumadors, i entre aquella petita marea humana que els separava, va semblar que s'obria un camí, un canal de comunicació.

A ell li va començar a bategar el cor molt de pressa.

Va buscar una mica més, per si s'havia equivocat. Però no, no hi havia error possible. Tenia el llibre damunt la taula, i llegia el diari, que també havia de servir de contrasenya. Justament quedava mig amagada rere les seves pàgines.

Va ser com si l'hagués cridat.

Ella va girar el cap i el va mirar.

A en Jaume se li va aturar el cor.

—Déu meu... —va gemegar.

Era guapa. No una bellesa esclatant, espectacular i provocadora. Senzillament guapa, bonica, de faccions delicades, aspecte angelical, un rostre bellament dibuixat per la mà d'un artista sensible.

Es va veure obligat a actuar.

A forçar un primer somriure, no gaire exagerat.

Es va adonar que ella també l'estudiava mentre travessava el local, entremig de les taules, els cambrers i la gent que anava d'una banda a l'altra. Va mirar de semblar normal, sense esbrinar si ho havia aconseguit. Estaven tots dos pendents dels ulls, de les mirades respectives. A mesura que s'hi atansava, es va fixar en els seus cabells curts, negres, les seves galtes ovalades, els seus llavis exquisidament rosats, els seus ulls foscos com pous...

Es va aturar davant d'ella.

En l'última cosa que va pensar va ser en les paradoxes del destí.

Com era possible que aquell àngel...?

–Olga?

–Sí.

–Sóc en Jaume.

–Entesos.

El primer somriure.

Es va sentir torbat.

–Puc... seure?

–Oh, sí, és clar, perdona! –va aconseguir reaccionar l'Olga.

Va ocupar la cadira del davant. Ni tan sols es van donar la mà. No va poder dir res, perquè en aquell precís instant el cambrer que passava a prop seu li va preguntar què prendria. Va veure que ella prenia un senzill got de llet. Va demanar una llimonada.

En acabat van tornar a mirar-se, ara sense dissimular.

De prop era més guapa, més intensa. Tenia un cos bonic, i uns pits petits. Duia una samarreta lleugerament ajustada. Els braços eren llargs i les mans perfectes, amb les ungles curtes i cuidades, sense pintar. No duia maquillatge, de manera que li va semblar natural, un esclat de la primavera que tot just s'havia estrenat un parell de dies abans.

Llavors es va adonar d'una altra cosa.

En el fons, egoïstament i des d'un punt de vista masculista, hauria desitjat que ella no fos guapa.

Llavors va sentir pena, i ràbia. Li va semblar increïble que ella fos...

«No serà gens fàcil», va ser l'única cosa que va pensar.

–Sóc com t'esperaves? –va trencar el silenci, ja que altrament hauria sortit corrent.

–Això no té gaire importància, no trobes?

–Sí, sí que és important.

–Em va agradar la teva carta –la seva veu era dolça i sonava reposada, carregada d'una dolorosa tendresa–. Aquesta va ser la clau. Era molt maca.

–Gràcies.

–Escrius bé. Saps fer servir les paraules justes en el moment adequat.

–Tinc facilitat per a l'escriptura –va reconèixer en Jaume.

–Has escrit res?

–Per afició.

–M'agradaria llegir-ho –es va posar una mica vermella–. Bé, si...

–Sí, és clar.

Havia estat un petit gran col·loqui per trencar el gel. Hi va haver una primera pausa, durant la qual van reacomodar les seves sensacions. En Jaume va pensar que allò seria més complicat del que havia imaginat en un primer moment. Ja no solament era curiositat.

Era com si en un tancar i obrir d'ulls li hagués canviat alguna cosa a dins, mentalment, en la seva ànima, al cor mateix.

L'Olga va sospirar.

–Escolta, això és nou per a mi, ho entens? Ni tan sols sé...

No, de fet sí que ho sé, però no em vull precipitar.

–Jo tampoc –va admetre en Jaume.

–Es tracta d'una cosa important.

–Ja ho sé.

–Avui xerrarem una estona, ens coneixerem, i si ens sembla bé podem provar de tornar a quedar...

–D'acord.

–No et pensis que tinc algú més i que vaig provant.

–No hi fa res.

–No tinc ningú –va voler deixar clar ella–. No vull jugar.

–Perdona.

Per primera vegada li va veure els ulls una mica humits, com si es comencés a desmuntar, vençuda pel final de la tensió.

–No estiguis nerviosa –li va demanar en Jaume.

–No ho estàs, tu?

–Una mica.

–En tens vint-i-sis, com vas dir?

–Sí, i tu...?

–Dinou.

–De tota manera, l'edat no importa gaire.

–Potser, per gustos, afinitats...

En Jaume es va enfonsar dins dels seus ulls. Dinou anys.
Va empassar saliva.

–Saps per què et vaig triar? –va preguntar l'Olga.

–No.

–A la teva carta, deies que el temps és només la manera com gastem la vida. I també que ets Sagitari.

–Creus en els signes?

–Jo sóc Lleó, foc, com tu. Sagitari és el pallasso del zodíac, amb molt bon rotllo. I, per a mi, el més important en un home és que em faci riure.

–Et puc fer una pregunta?

–Sense secrets, te'n recordes?

–T'ha escrit gaire gent?

–Una associació catòlica per oferir-me ajuda espiritual i renunciar a això, un home de trenta-nou anys, un altre de vint-i-dos i, per descomptat, dos anònims que deien les coses típiques.

–Què són les coses típiques?

–Que si ho tinc és perquè m'ho he ben guanyat.

–I només pel fet de ser Sagitari i per aquella frase...?

–El de trenta-nou em va semblar gran. El de vint-i-dos tenia un passat relacionat amb les drogues i no m'hi vaig atrevir.

–Com se't va acudir escriure aquest anunci?

–Et fa res que deixem algunes coses per més endavant?

–No.

–No és que m'importi donar raons, però posar-me a recordar la meva vida així, de sobte... Prefereixo que això només sigui un primer contacte, que parlem de cinema o de llibres. Fins i tot suposant que ens avinguem, ho hem de rumiar bé.

–Hi estic d'acord.

–De tota manera, et puc preguntar jo a tu per què em vas escriure?

–Encara no n'estic segur, però el teu anunci va ser... revelador.

–Tu no hi havies pensat?

–No.

–Per què?

–No creia que ningú volgués estar amb mi.

L'Olga va fer un glop de llet. En Jaume va fer el mateix amb el seu refresc de llimona. Va descobrir que tenia la boca seca i ni se n'havia adonat. Quan ella va deixar el got damunt la taula, el seu to va esdevenir més esquerp.

–No voldria ser mal educada, però m'agradaria veure un certificat mèdic o alguna cosa que...

–Sí, l'he portat.

Va treure-se'l de la butxaca de la jaqueta i l'hi va lliurar. L'Olga va desplegar el full i el va llegir amb deteniment. Els seus ulls van destil·lar una barreja de tristesa i resignació, però també de calma.

Cap pregunta.

L'hi va retornar.

–Jo també n'he dut un –va fer el gest d'agafar-lo.

–No cal.

–Llegeix-lo, si us plau.

Va treure'l d'entre les pàgines del llibre. En Jaume va fer el mateix que ella, llegir-lo, per bé que les seves sensacions

eren molt diferents. Sentia els ulls negres de l'Olga clavats en els seus. Semblava fràgil, però començava a veure que no ho era gens.

No, si havia estat capaç de fer tot allò, encara que fos per desesperació.

En Jaume va continuar atrapat per les dades del certificat.

«Vés-te'n. Encara hi ets a temps. Arrenca a córrer», li va cridar el cervell.

A més de diferent, s'hauria estimat més que fos una estúpida, una malparida, una boja... o que es posés a plorar, o...?

Li va començar a rodar el cap.

–Vinga, parlem de gustos, et sembla bé? –va proposar l'Olga amb un somriure animós als llavis.